

“DESPRÉS DE L'ENSURT”

GALERIA DEL PALAU. VALÈNCIA 2003

Martí Rom o la descontextualització dels objectes. Conxita Oliver (Membre de l'Associació Internacional de Crítics d'Art)

L'afany per les apropiacions i assemblatges de tota mena d'objectes i estris – tan usats con nous - és el fil conductor de l'obra de Francesc Martí Rom, a través del qual ha anat evolucionant la seva mirada cap al món immediat. És, doncs, la mateixa predilecció pels objectes trobats que servien d'estímul i d'inspiració a Joan Miró – amb qui va tenir una intensa relació a Mont-roig – la que comparteix l'artista.

Des dels seus inicis, Martí Rom ha treballat en els muntatges i encaixos objectuals, en la manipulació, recuperació i reciclatge d'elements trobats, que acoblats i encaixats entre sí, han constituït noves estructures. Reintegracions i descontextualitzacions de fragments, restes i trossos de preexistències han esdevingut per aquest artista un autèntic mètode de treball. Ha estat la dimensió poètica de l'objecte la que tothora ha investigat, reordenant-lo, transformant-lo i reaguant-lo per arribar al simulacre, a les relacions metafòriques i als capgiraments de funcionalitat amb aquesta relació tan brossiana d'envoltar els objectes d'un simbolisme insòlit de transposició i transgressió. Una estètica, la seva, que tothora s'ha identificat amb la nova cultura urbana que empra una iconografia eclèctica i ambivalent.

Fragments, eines, utensilis quotidians, estris, retalls... a les seves mans es transformen i transmuten inesperadament un extreure'n el seu potencial expressiu i revelar-ne la se3va dimensió estètica, fins a esdevenir icones del nostre temps. Les seves construccions proposen un altre ordre de les coses i una altra organització del món en la que els valors estètics prevalen sobre l'ús. Tant els objectes usats, deteriorats i envellits que salva de la seva extinció com els nous que tria per integrar en les seves manipulacions, tothora deixen de pertànyer al món de les coses per conquerir rang artístic.

Les obres més recents – que configuren la tria per a aquesta exposició – tenen un itinerari que va de l'agressivitat i la ràbia – en una mena de lluita cos a cos amb els elements que transmuta – a la ironia i l'humor. “Després de l'ensurt” és, el títol de la mostra, un títol que fa referència a una superació personal, a partir de la qual s'inicia un nou enfocament de la vida i nous plantejaments plàstics. Aquesta evolució ens demostra que l'artista en cada moment ha utilitzat la càrrega expressiva dels diferents materials per explicar les seves preocupacions, per a concebre un autèntic discurs sobre la naturalesa humana, sense caure ni en repeticions ni en estancaments. És una obra feta de vivències i d'experiències constants, de sentiments i d'emocions que sorgeixen com a reflexió de les relacions de l'home.

Fusta, ferro, pedra, incrustacions de plom... són materials que integra, juxtaposa, encaixa, superposa i engalza per construir unes obres de rica càrrega simbòlica. En una mena de perfil autobiogràfic dels darrers mesos, aquestes peces al·ludeixen a personatges arquetípics (l'arquer, El guardià, l'àngel, Les Menines, La deessa de la

fertilitat...), fan referència al món pròpiament de l'art (natures mortes dedicades a artistes com ara Morandi o A. Oliver Ferrer...), evoquen els seus viatges (sarcòfags, El portador de l'aigua, vestigis arqueològics...) o estan directament relacionades amb el seu món personal (El crit, La bicicleta de la Marta, La vellesa, L'home pixant o El pallaso.)

Encontres fortuïts o trobades provocades, tan se val, ja que tothora el joc, la ironia, la sorpresa o la memòria configuren uns artefactes emblemàtics i uns enginyosos tòtems a mig camí entre metàfora i la paradoxa.